

Gyermekek a migránskrízisben

Hogy mit jelent a 21. században gyereknek lenni? Gyerek vagyok akkor, ha még nem töltöttem be a 18. életévemet. Gyermek vagyok akkor, ha elég gyerekesen viselkedem ahhoz, hogy annak nézzenek. Talán gyermek vagyok akkor is, ha még kapok ajándékot karácsonykor, vagy esténként csak esti mesére tudok elaludni? A társadalmi elvárások szerint, gyermek vagyok akkor is, ha még nem vagyok önellátó, ha még a szüleimmel élek, és vasárnaponként titokban megnézem a kedvenc rajzfilmemet, a Tom és Jerryt.

Azt hiszem kijelenthetem, hogy én addig vagyok gyermek - a lehető legnagyobb szerencsémre - ameddig az akarok lenni. Hiszen mi történik akkor, ha nem vesznek fel arra az egyetemre, amelyre a legjobban szerettem volna bejutni. Valószínűleg nem fognak kidobni otthonról egy csomag hamuban sült pogácsával, hogy menjél fiacskám szerencsét próbálni! Mindaddig élvezhetem a szüleim támogatását, amíg úgy nem érzem, hogy alkalmas vagyok arra, hogy egyedül nekivágjak dolgoknak, hogy saját lakásom, esetleg saját házam, családom és munkahelyem legyen. Ez persze egy ideális gyermekmodell. Csupán egy a sokból.

S azt, hogy milyen lehet a 21. század migránskrízisében gyermeknek lenni, nagyon nehéz elképzelni. Talán nem is a gyermeki lét a legfőbb kérdés, hanem a gyermeki lét megmaradásának a gondolata. Hiszen annyi inger, annyi megpróbáltatás éri a családokat - és ezen belül a gyerekeket is - az út során, hogy szinte egyik napról a másikra fel kell nőniük. A több tíz kilométeres séták, a kevés élelem, az állandó szorongás előbb utóbb kikoptatja a gyerekekből a gyermeket, és olyan edzett, apró felnőtteket készít belőlük, akik már nem tudnak úgy rácsodálkozni egy pocsolóra az út szélén, vagy egy katicabogárra az ujjuk hegyén, ahogy azt korábban tették. A napok számukra már csak arról szólnak, hogy túléljék valahogy a következő kilométert. Félve kérdezik meg apjuktól, hogy felülhetnek-e csupán egy fél órás kára a nyakukba. Ők persze igent mondanak, általában a bűntudat és a sajnálat szörnyű érzése miatt. Ezt a szerencsés fél órát a gyermekek alvással töltik. Az apjuk nyakán csimpaszkodva, alvás közben már nem álmodnak, mert félnek visszatérni a szörnyű valóságba. Majd a sikeres pihenés után folytatják a látszólag végtelenségig tartó gyalogutat egy-a szülők által már sokat emlegetett, ám számukra teljesen ismeretlen-jobb világ felé, amelyet Európai Uniónak emlegetnek a "nagyok".

Nemsokára karácsony van. Minden évben az ünnep közeledtével megszervezik a cipősdoboz akciót. Azt hiszem az idén én is bekapcsolódom. Két dobozt fogok készíteni. Egyet egy kisfiúnak és egyet egy kislánynak. Telis-tele rakom őket olyan dolgokkal, aminek én is örülnék. Rakok bele egy csomó meséskönyvet, egy CD-t tele rajzfilmekkel, egy pici lejátsszót a lemezhez, hogy meg tudják nézni a Tom és Jerryt. Rakok bele még sok édességek, mert azt általában minden gyerek szereti. Meleg zoknikat és pici kesztyűket is rakok melléjük. És miután leadtam, csak reménykedni tudok majd abban, hogy talán olyan menekülttáborba fog eljutni és olyan gyerekekhez, akik még őszintén rá tudnak csodálkozni dolgokra. Akik talán még nem látják a rosszat, akik nem érzékelik az idő azon furcsa tulajdonságát, hogy kivétel nélkül mindig elmúlik. Akik talán tudnak örülni egy szívből jövő karácsonyi ajándéknak, mert azok tudtak maradni akik, gyermekek a migránskrízisben.

Nagy György Anikó

Iskola: Svetozar Marković Gimnázium

Osztály: 4. osztály